

عنوان مقاله:

فرا درمانی از منظر فقه امامیه

محل انتشار:

پژوهه های فقهی تا اجتهاد، دوره 4، شماره 7 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمد محمدی قائینی - مدرس خارج فقه و اصول حوزه علمیه قم و عضو هیات تحریریه مجله پژوهش های فقهی «تا اجتهاد». mfef@gmail.com

*عباس نوری احمد آبادی - دانش آموخته سطح چهار حوزه علمیه قم و پژوهشگر مرکز فقهی امام محمدباقر علیه السلام، قم. asnoury@gmail.com

خلاصه مقاله:

بهره گیری از انرژی های اطراف یا انرژی درون بدن برای ترمیم سلول های معیوب، از پدیده های شگفتی است که متأسفانه گروهی با سودجویی از سادگی و یا احساسات مذهبی مردم در برخی از شاخه های آن، به دنبال کلاه برداری و کسب درآمدند. یکی از این شاخه های پر زرق و برق که انحرافات عمیقی را در پی داشته است شاخه درمانی است که لازم است از جهات متعددی مورد بحث فقهی واقع شود. تحقیق حاضر با هدف بررسی حکم تکلیفی درمان گری با پدیده فرا درمانی در فقه امامیه انجام شده است. پژوهش بر پایه بازشناسی مفهومی مولفه های موثر و مرتبط با موضوع پژوهش و نیز کاربردهای عملی و روش های فرا درمانی بر اساس مکتوبات و ادعاهای مدعیان آن سامان یافته است. سحر، ضرری بودن، تسلط بر جن و تسلیط آن بر آدمی و وجود عقاید باطل در فرا درمانی، عناوینی هستند که در تعیین حکم فرا درمانی نقش دارند. نتایج پژوهش نشان می دهد که فرا درمانی به جهت دارا بودن مولفه های سحر و هم چنین دخالت عقاید باطل در درمان، محکوم به حرمت است؛ علاوه بر اینکه در آن، تسخیر و تسلیط جن رخ می دهد که در صورت ایذاء جن مسلمان، از این جهت هم متصف به حرمت می شود.

کلمات کلیدی:

فرا درمانی، سحر، اضرار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1886751>

